

GESCHREVEN DOOR AAF BRANDT CORSTIUS

On kruid

Speciaal voor jou: dit heerlijke verhaal.
Om lekker op je strandbed/tuinbank/
picknickkleedje te lezen. Van Aaf Brandt
Corstius. Geniet, en fijne zomer!

20 FLAIR

Wat bezielt iemand eigenlijk om een lange-afstandsknipperlichtrelatie te hebben? Dat vroeg ik me in mijn jaren met Meneertje Knipperlicht regelmatig af. De meest negatieve manier om het te verklaren, is dat je allebei gewoon zwak van geest en vlees bent, te angstig om er eindelijk eens een punt achter te zetten, en steeds weer naar elkaar toedrijft, als twee apathische amoebes die niet meer beter weten. De meest positieve manier om het uit te leggen is dat je Wild en Passioneel bent en dat het steeds weer botst en dan weer knettert en andere vuurwerkeigenschappen vertoont, en dat je ondanks alles toch elkaars grote liefde bent. Mijn uitleg is dat het onze relatie elke keer leek te veranderen in iets waar ik wel mee kon leven - dat we bij elkaar gingen wonen, dat het nu echt ging beginnen, dat het jarenlange gereis en gemis over was. Maar dat gebeurde dan toch weer niet. De laatste keer dat het aanging met Meneertje Knipperlicht was niet lang voor mijn dertigste verjaardag. Ik was net terug van een reis naar mijn zus in Boston, en hoorde dat hij daar ook geweest was, wat ik opvatte als een teken van God, hoewel ik niet in God geloof. Maar niet geloven in God maakt het juist makkelijk om dingen, als het je zo uitkomt, als teken van God op te vatten.

'Wild en passioneel waren we,
**en onze liefde was door
niets te verwoesten'**

Op een middag zat ik op mijn werk te denken wat een ontzettend teken van God het toch was dat Meneertje en ik precies op hetzelfde moment in Boston waren geweest, en daar misschien wel dezelfde stoepsteen hadden aangeraakt, elkaar misschien wel hadden gezien maar gedacht dat het een fata morgana was, toen een

vreemde kracht (God?) bezit van mij nam, mij mijn telefoon deed oppakken en naar buiten deed lopen. (Ik had hier zelf natuurlijk geen enkele invloed op.) Op de gracht belde ik Meneertje. Hij nam een beetje chagrijnig op. Terwijl hij heus wel wist wie het was. We praatten wat - op zich hadden we

'Ik was dertig, had jaren met hem verprutst, **en had geen zin in een nieuwe liefde'**

elkaar best wat te vertellen, na al die maanden stilte - en de stem van Meneertje werd steeds minder chagrijnig, en steeds liever. Het was de stem die ik zo goed kende, de 'zullen we het gewoon weer aanmaken, malle mensen die we zijn'-stem. Aan het eind van het gesprek zei hij dat hij nog steeds heel veel van me hield. En dat hij me graag wilde zien, in Amsterdam, als hij daar binnenkort zou zijn. Dit alles vatte ik ook maar op als een teken van God, namelijk dat wij bij elkaar moesten zijn. Wild en passioneel waren we, en onze liefde was door niets te verwoesten. (Als onkruid, zeg maar. Wild en passioneel onkruid.)

De week erop zat ik op Meneertje te wachten in de lobby van zijn hotel. Onderweg naar ons afspraakje was ik mijn stiefmoeder tegengekomen. Ze merkte op dat ik zo mooi aangekleed was, en ik biechtte op naar wie ik op weg was. 'Als je je broekje maar aanhoudt!' riep ze, en toen fietste ze weg. Dit vond ik komisch.

Meneertje vond het ook komisch. Het was vreemd om hem weer te zien, na al die maanden, vooral omdat hij me steeds zo glazig en verliefd aankeek. Maar misschien keek ik ook wel glazig en verliefd. De maanden zonder contact hadden ervoor gezorgd dat ik een beetje was vergeten hoe rampzalig onze relatie ook alweer was. En

kennelijk had hij daar ook geen weet meer van. Ik deed hem uit de doeken wat ik van plan was: in mijn eentje moeder worden. Ik was bijna dertig, ik had jaren met hem verprutst, ik had geen zin om op zoek te gaan naar een nieuwe liefde, dus dat kind moest dan maar gewoon zonder man. Meneertje moest een beetje lachen. 'Heb je al een donor?' vroeg hij. Nee, die had ik nog niet echt. Maar ergens moest een batterij homo's met prangende kinderwens zitten, dat wist ik zeker. 'Ik bied me aan,' zei Meneertje. Dat had hij beter niet kunnen zeggen. Ik lachte het een beetje weg, maar onder de invloed van de champagne (en mijn eigen zieke en verdorven geest) begon ik toch na te denken over een kind met Meneertje. Waarom bood hij dat ineens aan? 'Ik wil ook graag een kind,' verklaarde Meneertje, die vroeger toch altijd van de anti-burgerlijkhedenafdeling was geweest. Die man wilde niet eens bij mij op de bank tv-kijken, laat staan samen rondkleppen in de Prénatal. Maar hij was echt veranderd, zei hij (alarmfase drie-opmerking, maar ik bleef ademloos luisteren) en hij zag ook wel in dat hij inmiddels de leeftijd had om kinderen te krijgen.

Moet ik het nog verder uitspellen?

Het ging weer aan. Maar dit keer zou het heel anders zijn. Want dit keer zouden we een kind krijgen.

In mijn jonge jaren, toen ik nog student was, ambieerde ik het moederschap ook al, maar het leek me het handigst het eerst parttime uit te proberen. En als ik daar dan ook nog het riante bedrag van vijf gulden per uur mee kon binnenhalen, waarom niet? Ik meldde me aan op het zompige

helpt het als je heel goed kunt monopolychen en niet lullig doet over een paar koekjes meer dan de ouders hebben voorgeschreven. Ten derde: ouders denken in negen van de tien gevallen dat hun kind hoogbegaafd is. Ten vierde: dat is vaak niet zo. Ten vijfde: dat dat niet zo is, kun je maar beter niet aan de ouders vertellen.

Bottom line: ik had, tegen betaling, in een paar jaar een flinke cursus ouderschap gedaan - en een evenzo uitgebreide cursus 'omgaan met andere ouders'.

elkaar weer zouden zien - tenslotte was me al duidelijk dat het gereis eeuwig door zou gaan. Hoe dat moest met een kind: geen idee. Meereizen, zei Meneertje steeds. Ik zag dingen voor me met hutkoffers en gouvernantes. Een beetje familie Von Trapp-achtig. Misschien zou dat kind wel heel goed leren zingen.

'Ik weet niet of ik het nog wel wil,' zei Meneertje. Hij nam een slokje van zijn cappuccino en keek een beetje naar de mensen die langs ons terrasje liepen.

Ik weet niet meer wat ik terugzei.

Waarschijnlijk bleef ik heel rustig. Want ik bleef altijd eerst heel rustig. Daarna kwam de helse woede, dat was ook zeker.

We praatten vrij lang, op dat terrasje. Ik wilde niets meer drinken, maar ik wilde ook niet weg. Meneertje gaf geen krimp. Zo glazig en verliefd als hij een paar weken eerder naar mij had gekeken, zo afstandelijk en koel was hij nu. Hij had er gewoon geen zin in, zei hij. Het leek hem geen goed plan. Het was niet goed voor onze relatie om een kind te krijgen.

Een paar dagen ervoor had ik een, toegegeven, nogal hysterische angst gehad dat mijn kat in eenzaamheid en van de honger zou sterven. De mensen die voor haar zouden zorgen tijdens mijn vakantie, twee Brazilianen die ik via via kende, hadden me niet opgebeld om te zeggen dat ze in mijn huis aangekomen waren. Een vriendin van me was gaan kijken, en de kat had inderdaad geen eten. Geen Braziliaan te bekennen. De volgende dag weer niet. Ik begreep er niets van. Uiteindelijk waren de Brazilianen wel naar mijn huis gegaan, maar in een Braziliaans tempo, dus ze hadden er dagen over gedaan. 'Sorry,' had het Braziliaanse meisje op mijn voicemail gezegd. Maar ik had er al een bijna-dode-kat-ervaring opzitten.

Dit was voor Meneertje de reden geweest om geen kind meer te willen, zei hij. Als ik me al zo druk maakte om een kat, hoe zou

'In het dorpje Trento besloot ik het onderwerp aan te snijden: **'Zullen we op deze reis een baby maken?'**

zolderkamertje van de Amsterdamse Oppascentrale Kriterion (nog steeds op dezelfde zolderkamer gevestigd, voor zover ik weet). Daar werd ik onmiddellijk aangenomen, zonder dat ik de gevreesde 'luiertest', waarover ik had gehoord, hoefde te doen. Ik had me al zo'n lange schrielle werkstudent van de oppascentrale in luier voorgesteld: 'Zo, juffrouw, ik ben nat.' Ze vroegen überhaupt nogal weinig aan me. Gelukkig ben ik geen pedofiel, en hou ik er ook niet van om heel erg met baby's te schudden, want enigerlei vorm van screening hadden ze niet op die zolderkamer. Na een soort ontgroening als oppas (kotsende kinderen, huilende ouders en vice versa) kwam ik terecht bij wat leuke gezinnen, die mij 'in dienst' namen. Zo hoefde ik niet meer als een raar soort escortgirl elke avond aan te bellen bij wildvreemden. Waarschijnlijk heb ik van die hele oppastijd meer opgestoken dan van welk tentamen ook. Ten eerste: kinderen zijn echt heel leuke kleine mensen, maar ook vaak strontvervelend. Ten tweede: in het laatste geval

Niet lang na onze champagneavond met kinderwens reisden Meneertje en ik weer eens af. Naar de Dolomieten, ditmaal, een oord dat aantrekkelijk klinkt (Italië, bergjes), maar ook nogal onaantrekkelijke kanten bleek te hebben. Zo was het er vrij koud, en hadden motorfietsers het tot hun vakantieoord aller tijden uitgeroepen. In elk dorp waar we kwamen, stonden honderden zwarte motorfietsen en liepen mannetjes en vrouwtjes in dikke leren pakjes rond. Restaurants heetten 'Motorrestaurant' en hotels heetten 'Motorhotel'. Romantisch. Maar ik trok me daar niets van aan, en fantaseerde de hele reis over de eventuele baby die eventueel verwekt zou worden. Dan maar een Motorbaby.

In het stadje Trento, waar gelukkig geen motormuizen waren maar wel een heleboel pittoreske straatjes, besloot ik het onderwerp aan te snijden. 'Ik zat zo te denken,' zei ik. 'Misschien kunnen we op deze reis wel het kind maken. Misschien lukt het wel niet, maar dan hebben we in elk geval een beginnetje.' Want ik wist niet wanneer we

het met dat kind dan gaan? Ik probeerde hem rustig uit te leggen dat ik mijn kind nooit wekenlang achter zou laten in de handen van twee Brazilianen die ik niet kende, dus dat deze situatie zich waarschijnlijk nooit voor zou doen. Maar Meneertje bleef bij zijn standpunt. Hij wilde het gewoon niet meer. Klaar. Terug in het hotel, in de badkamer, gooide ik alle items uit mijn toilettaas naar Meneertje. Ook het scheermesje. Hij moest eerst nog een beetje lachen - bij de Nivea-crème had het nog iets ludieks - maar aan het eind begreep hij dat ik serieus was. Misschien had ik andere dingen moeten uitkiezen om naar hem te gooien, maar ruziemaken in een hotel is moeilijk. Er staan allemaal dingen die niet van jou zijn, en in al mijn drift wist ik dat het beter was om niet de hotel-tv richting Meneertje te smijten.

tegenwoordigheid van geest, die ik meestal niet heb om zeven uur 's ochtends, en al helemaal niet als ik draaierig, misselijk en moe ben, om naar de badkamer te lopen en mijn ochtendplas nog even in te houden. Uit het mandje in de badkamer pakte ik de Predictor-sticks die ik ooit gekocht had. He was een pakje van drie, en er zaten er nog twee in. Een digitale test was het, want hoe digitaler, hoe beter, denk ik altijd maar. Bovendien was ik bij het kopen bang geweest dat ik in tijden van zwangerschapsstress weinig zou snappen van al die codes met roze streepjes of kruisjes of bolletjes, en dus al plassende de verkeerde diagnose zou stellen. Zwanger, stond er even later in kleine, zwarte, digitale en daarom vertrouwenwekkende lettertjes op het schermje van de stick. Ik keek nog een keer. En nog een keer. En nog een keer. En toen ging ik op

bedacht. En ik begreep dat de kinderkamer, en of de muren beige moesten worden, niet mijn eerste zorg was.

Na een hele tijd belde Meneertje terug. Hij klonk een beetje humeurig, maar niet erg aangedaan. Hij was op weg naar het vliegveld, zei hij. Naar welk vliegveld wist ik niets eens; ik was opgehouden zijn reizen bij te houden. 'Ik heb niet veel tijd om te praten, want ik moet zo naar de gate,' zei hij. We praatten dus snel. Hij liet het aan mij over of ik het kind hield, zei Meneertje, en hij zou me altijd geld geven om ervoor te zorgen. Maar hij wilde niet in Nederland komen wonen, en hij zou er niet vaak zijn. 'En op zijn verjaardag?' vroeg ik, op niks af. Er was nog geen kind, en ik begon al over zijn partijtje. Maar ik zag ineens een kind voor me dat precies op Meneertje leek, maar dan kleiner, alleen met mij, in een beslingerd huis. En dat was nogal een treurig gezicht.

'Ook niet op zijn verjaardag,' zei Meneertje. En ineens realiseerde ik me dat dit geen goed idee was. Dat het geen goed idee was, of ooit was geweest, om een idee met Meneertje te willen.

Jaren had ik geprobeerd om van hem af te komen, of om hem juist weer naar me toe te trekken, en nu was een plastic staafje met daarop de mededeling 'zwanger' ineens genoeg om me te doen realiseren dat ik weg moest, rennen, rennen, naar een ander leven, een andere liefde, of misschien maar gewoon een tijdje alleen met een gezellige kat van het asiel. Alles beter dan dit. En het reddende, orakelende staafje was me op nog een andere manier genadig. Het bleek - door een fabrieksfout of wellicht de hand van God - de verkeerde mededeling te hebben gedaan. Een dag later, huilend bij de dokter, na het doen van een echte dokterstest, bleek ik toch niet zwanger. ■

Dit verhaal is een fragment uit *Het jaar dat ik 30 werd*, uitgeverij Meulenhoff.

'Het was een plastic staafje dat zei dat ik moest rennen. **Rennen naar een ander leven**'

Een paar dagen liepen we zwijgend naast elkaar door de Italiaanse bergen, ruzieden we in restaurants, zwommen we baantjes in het zwembad van het hotel. En toen besloot ik dat de vakantie afgelopen was. En de relatie. En ik vloog weer eens droevig terug naar Nederland. Voor de laatste keer. Echt. Nee, echt. Op een ochtend werd ik wakker. Draaierig. Misselijk. Moe. Ik was al dagen draaierig, misselijk en moe. Ik kan nu gaan doen alsof ik eerst allemaal andere gedachten had - dat ik misschien voedselvergiftiging had, of zoiets - om de spanning van dit verhaal op te voeren, maar ik dacht meteen dat ik zwanger was. Het was zeven uur 's ochtends, en ik had de

mijn bed zitten en vroeg ik me af waar de kinderkamer moest komen, in mijn eenpersoonshuis.

Ik belde Meneertje. We hadden nog wel contact, geen gezellig contact, het contact van mensen die weten dat alles over en besproken is, maar niet meer kunnen ophouden elkaars nummer te draaien, omdat ze elkaars nummer nu eenmaal al jaren draaien.

'Ik ben zwanger,' piepte ik.

'Ik bel je zo terug,' zei hij. En hing op.

Een paar uur gingen voorbij, maar Meneertje belde niet. In de tussentijd belde ik vrienden en familieleden. En ik werd wakker. Ik keek naar het hoekje van mijn huis waar ik de kinderkamer inmiddels had

